

Jože Dular | Zankar

Jecl je vzel ožgano pipo iz škrbastih ust, jo preudarno predejal iz ene roke v drugo in se ozrl po zadnjem soncu. Ali naj gre pogledat ali naj za danes ostane doma? Potisnil je pipo med zobe, pa jo je precej spet odstavil. Malo prepozno se je zmisлил. Od jutra pa do zdaj je bil ves nestrpen, kot bi sedel na mravljincih. Kar vleklo ga je, da bi se še pred poldnem odpehal v breg in pogledal, če je kaj s tistim. Pa je že tako, da čim teže človek čaka in čim več časa ima, tem bolj gotovo je, da bo mudil.

Jecl se je skoraj s skrbjo ozrl po soncu, ki je komaj dober pedenj visoko medlelo nad hribom. Seveda, če bi imel malo več pameti v svoji stari glavi, bi lahko zdajle pregledal že vse zanke, ki jih je včeraj nastavil po rebri nad vinogradi. Tako pa bo že čez slabo uro tema, potlej pa naj stika in se lovi med koreninami po hosti. In za avemarijo mora biti celo doma, da bo razmajal železne junce v vaški podružnici. To je njegova skrb, ki je ni hotel s hišo in posestvom vred izročiti sinu. Za cerkovnika je še zmerom zadosti trden in tisto zvonjenje mu ni v nikako nadlego. Še Bog, da se lahko s čim moti na stara leta! Če bi mu zvonove odvzeli, potem prav zares ne bi vedel, da se čas sploh pomika naprej. Tako pa pazi na vsako uro, ki jo tolčejo kladiiva v zvoniku, ve za vse dneve, ob katerih hodijo gospod s fare semkaj maševat, navija kolesje v stolpu, ob sobotah pomete po cerkvi, pa še prah obriše in rože razstavi po oltarju, če mu jih otroci kaj prineso.

Jecl je potegnil dva dima iz pipe, pa jo je razburjen kar tlečo vtaknil v žep. Šele ko je zaduhal smod po zapaljenih cunjah, je opazil, da mu je žep prežgalo.

Jecla je zmrazilo, pa ne od hladne novembrske sape, ki se je dvignila onkraj vode, ampak od nečesa drugega. Na svoje zanke je mislil in na zajce v njih in pri tem na pipo pozabil. Pa mu je zato žep prežgalo. Kaj ga ni sam Bog narahlo opomnil, da ne dela prav?

Skoraj s strahom je pogledal na blede sonce, ki se je pravkar dotaknilo hriba. Moral bo dobro stopiti v breg, če bo hotel pred nočjo pregledati tiste zanke. Toda malo se mu le zdi, da ni vse prav, kar počenja. Takale stvar je greh in, če dobro premisli, še precej velik. Posebno če se spomni, da na eni strani v cerkvi Bogu streže, na drugi ga pa za hrbtom goljufa.

Jecl je nejevoljno stresel z glavo. No, še te misli je zdajle treba. Pred dvajsetimi leti je zadnjikrat nastavil zadrge v hosti, pa je malo manjkalo, da ga niso dobili. Ne bilo bi treba dosti, pa bi gozdar namesto zajca njega na sodišču zadrgnil za nekaj mesecev. Kar stesni ga v prsih, če se tega domisli. Kakšna sramota bi pa tudi bila! Mežnar je, pa zanke

nastavlja! Saj bi ga vaščani še pretepli, če bi mu res kaj dokazali. Pa ga je rajni župnik Janez pri gozdarju tako lepo izrezal, da ga lepše ne bi mogel. Zato ga je pa potem v župnišču pestil, da mu je grešna duša kar pokala. In še obljubiti mu je moral, da se ne bo nikoli več dotaknil zank.

Jecl prav na hitro pobira vse dogodke skozi svojo glavo. Misli naglo in se rebri sam nase. Zdaj se mora odločiti, kajti sonca je nad hribom komaj toliko, da ga še srednje velika malha ne bi bila polna. Ali gre zdajle v reber ali pa pusti vse skupaj pri miru. Toda če ne bi mislil na zanke, tudi žepa ne bi prežgal. Če pa je škoda že enkrat tu, jo mora človek vsaj na neki način popraviti. Kak rejen zajec bi jo prav dobro zamašil.

Zdaj nabere Jecl obraz v zadovoljne gube in zamahne z roko. Župnik Janez je umrl; dvajset let je dolga doba in tudi sam je v tem času prišel do prepričanja, da takle zajec, ki ga na lepem zmakneš iz hoste, konec koncev tudi ni tako velik greh. Kje pa je zapisano, da je Bog ustvaril zajce samo za nekatere? Mar niso vsi ljudje enako vredni?

Na mah je Jecl druge pameti. Nič več ga ne moré pomisleki. Prav zares se Bogu z zajcem ne more preveč zameriti. Res da je ta žival malo večja kot polh; toda če se polh lahko lovi brez greha, mu bo v nebesih tudi pri zajcu malo spregledano.

Bil je zadovoljen, da je prišel do takega zaključka. Škoda, da se že prej ni tega domislil. Potem bi imel lažje srce in vest in bi do zdaj lahko že vse zanke pregledal. Tako ga je pa kar nekaj zadrževalo doma. Toda zdaj si ne dela nič več iz tega in bo šel. Celo pipo bi si prižgal, če bi imel kaj več časa. Pa ga nima, kajti sonce je že za hribom; preden pride do zank, bo pa tudi že pošten mrak. Zato je kar urno stopil v hišo, pograbil nahrbtnik, vtaknil vanj dve zelenki in ključ od zidanice. Vse to mora biti, da bo imel vsaj izgovor, če ga kdo kaj vpraša. Da bi delal na večer sprehode po hosti nad vinogradi, mu najbrž ne bi nihče verjel.

Jecl zavije zadaj za hišo, stopi kakih dve sto korakov po kolovozni poti, potlej pa kar povprek po bližnjici čez košenico. Spešen je, čeprav ga nekoliko tare naduha. Za trenutek postane in gleda, kako zmerom bolj ugaša svetloba za hribom. Mrak se seseda zmerom bolj na gosto, posebno v globeli nad reko ga je že na vatle debelo. In sapa, ki vleče skozi suho listje na hrastih, ga mrazi, da Jecl nehote zaviha ovratnik. Prav za prav to ni več sapa, to je že prava burja, saj jo vendar sliši, kako buči više gori v hosti. Burja je to, mrzla in ujedljiva, a vendar ne tako močna, da bi pregnala mrak, ki se zmerom bolj stiska na zemljo.

Jecl stopi hitreje po poti, a ga zaskrbi in mu je naenkrat skoraj žal, da je odšel od doma. Res ni naredil prav, vsaj kar se zvonjenja tiče. Če bi zdajle potegnili za vrvi, ne bi bilo nič prezgodaj. Tako pa bo najbrž pošteno mudil.

Toda zdaj je, kar je! Rajši se bo malo podvizal, kot pa premišljeval. Da bi bil le enkrat pri zidanici, potlej bo v dobrih desetih minutah pregledal vseh pet zank; nazaj gredé stopi pa še do tiste, ki jo je nastavil nad kamnitno pregrado. Če ne bo nikjer, bo tam skoraj gotovo, kajti dobro se spominja, da je prenekaterikrat videl zajca, kako je po oni stezi prhal v dolino. Sicer pa to ni bilo nič čudnega, ko pa je rasla tamkaj poleti tako sladka detelja in tudi lubje na mladih jablanah v zimskem času ni bilo ravno napačno. Toda taka stvar se včasih maščuje, in Jecl ne bi rekel dvakrat, da bo zajcu ravno danes odklenkalo. Presneto dobro je nastavil zadrigo, zajci se pa tudi podijo po tisti poti, kot bi jo vzeli v zakup.

Zdaj je Jecl že tik pod vinogradom. Včasih ga nagel korak kar spodnese, kajti pot je vsa razhrebana od minulega deževja, ki je izpralo zemljo in drobno kamenje. Ves usopel je in pošteno si je pretresel stare kosti. Še po teh nerodnih stopnicah bo moral skozi vinograd. Drugikrat je tu počival, danes pa skoraj ne sme. Že tako se mrak zmerom bolj gostí in pozno je. Jecl močno sope, prestopi kak ducat stopnic, pa misli, da mu bo prsni koš stisnilo. Mora počivati. Vsaj toliko, da pošteno zajame zraka in si popravi nahrbtnik. Prazen je, pa mu je skoraj odveč. In noge ga komaj držijo. Sam sebi se čudi, kam je vendar dal pamet, da je mislil, da bo v enem mahu zdelal vso pot. Pa na starost je tudi pozabil. Nori vkreber, kot bi mu bilo dvajset let, ne pa da mu je blizu sedemdesetih.

Burja vleče skozi trtno listje, ki se je že čisto posušilo in na robovih skrivenčilo v svitke. Skozenj vleče burja in se nenadno zažene pod Jeclov suknjič, da ga mraz kar strese. Ta se zave. Kaj pa vendar stoji, kot bi mislil, da bo korenine pognal? Naprej mora! Naglo predene palico v levo roko, da si bo z desnico pomagal ob kolju, ki stoji pri trtah poleg stopnic. Zdaj gre laže, čeprav se te vlečejo, kot bi jih ne hotelo biti nikoli konca.

Nazadnje je kljub vsemu pri zidanici. Pa si ne da miru, čeprav je truden, da bi se sesedel. Samo steklenki pobere iz nahrbtnika in jih postavi pred vrata, pa ključ predene v žep, potlej pa kar v hosto zadaj za zidanico. Hiti, pa se že pri prvi koreniki, ki je molela čez zabrisano pot, spotakne, da ni manjkalo dosti, pa bi z glavo potipal ob gaber pred seboj. Se mu je že zdelo, da bo tako. Doma se obira, zdaj pa vedlá, da si bo nos razbil, če ne še kaj več. Hvala Bogu, da ni zank nastavil preveč visoko. Še teh ne bi lahko našel v temi, ki se je v hosti pod drevjem kar naenkrat zgostila, če ne bi tako dobro vedel za mesta, kjer jih je nastavil.

V resnici je moral skoraj napejati oči, ko se je ustavil ob prvi zadrugi. Sprva je še opazil ni; šele ko se je sklonil niže, je videl, da je nedotaknjena. Vse je bilo tako, kot je pripravil včeraj popoldne. Svetla

prožna žica je bila nekoliko dvignjena od zemlje, čez njo je bilo malo suhe trave in ščavja. Sicer jo je burja ponekod odkrila, toda to ni bilo ravno preveč važno. Kdo neki pa bo hodil tod okoli? Menda prav zares nihče ne uporablja te zajčje stečine. Vsaj videti je tako, ko je ponekod vsa preraščena z visoko, zdaj že od burje nekoliko počesano in poležano travo. Toda živad se brez dvoma podi po njej, kajti včeraj je na več krajih opazil zajčje sledi, ki jih je pustil za sabo, ko se je ob zadnjem deževju zemlja razmehčala; više gori pa je zasledil celo parklje srnjadi. Zato se mu je zdelo kar čudno, ko je našel vse tako, kot je pustil včeraj.

Sprva je hotel zanko spraviti, pa se je takoj premislil. Naj ostane, kjer je, če je že enkrat nastavljena. Čas ima, bo pa jutri spet prišel pogledat, če se le ne bo kakšen kos mesa zaplel vanjo.

Tudi v drugi zanki ni našel ničesar. Toda ko se je sklonil bliže, se je prestrašil. Zanka je bila skoraj čisto zadržnena. Možno je sicer bilo, da bi še bežeča žival obrsnila obnjo, toda to je bilo malo verjetno. Prej kot ne, bo imel kak človek vmes svoje prste. Morda zankar ali celo gozdar. Ob misli na poslednjega mu je naenkrat postalo vroče, kljub burji, ki je nenehno tulila v votlem žlamborju. Zdelo se mu je celo, da se je mrak nekam razredčil in da ga izza bukve nekdo opazuje. Ravno gozdar mora to biti in nihče drug. Zdaj je vsega konec. Le kaj naj mu odgovori, ko ga bo vprašal, čemu stika tod okoli. Da ga bo pustil mirno naprej, tega še misliti ni. Čuti, kako se mu je orosilo čelo pod klobukom in kako mu srh leze v hrbet. Niti prestopiti si ne upa. Toda zdaj je že vseeno. Gozdar ga je videl in jutri bodo vsi vedeli, kaj je počenjal v rebri. Ko bi se vsaj k zanki ne bil sklonil, potlej bi se morda še kako izgovoril. Tako pa je to popolnoma nemogoče. Vse je videl gozdar: kako je s poti stopil semkaj, kako se je ustavil ob zanki, jo pregledal; skratka, vsa stvar je za gozdarja jasna kot beli dan. Čemu potem še tajiti in se poskušati na kakršen koli način izvijati? Še najbolje je, če stopi predenj, ga prosi, se spravi na kolena, če je treba, samo da njegova sramota ne pride med ljudi.

Pot na čelu ga mrazi. Pa se kljub temu odkrije, zbere svoje moči in negotovo stopi proti bukvi. Toda že po nekaj korakih se ustavi.

»Gospod gozdar!... Gospod goz... daar!« izhlipa proseče.

Nobenega odgovora. Jecla obhajata mraz in vročina obenem. Zdaj še enkrat spravi skupaj svoje moči, trenutek pomišlja, nato pa krikne v mrak težko in obupno, da se lastnega glasu prestraši:

»Gospod gozdar! Odpustite!... Nikoli več!«

Toda gozdar je ostal negiben in njegov obraz se zlokobno sveti izza drevesa. Zdi se, da se mu smeji in da mu privošči nesrečo. Jecl se hoče obrniti, pa si ne upa in tudi ne sme tega storiti. Pred njega mora, vse mu bo povedal in priznal, pa če bo potlej moral tudi po kolenih drsati za njim, če bo gozdar tako zahteval.

Starcu leze strah v kosti. Komaj premika noge. To je vendar nekaj groznega. Zakaj oni ne stopi izza bukve? Jeclu se dozdeva, da ta nima dobrih namenov. Ali ne sega nekam za deblo? Morda po nož ali celo po puško?

Jecla davi groza. Zakričal bi na pomoč, pa ne zmore več. Prsti se mu razkrečijo, palica telebne in klobuk se mu zakotali po tleh. Nehote se opoteče proti bukvi. Roki dvigne nad glavo in z izsušenega jezika se mu utrže bridko in proseče:

»Usmiljenje, gospod gozdar!«

Nobenega odgovora.

Starec dreveni, kajti zdi se mu, da je obraz onega še bolj grozen kot prej. Prav nič se ne gane na njem. Niti z očesom ne trene. Jecl strmi. Naenkrat se mu zazdi... Moj Bog, saj to je vendar...

Jecl zazija, veke se mu še bolj razširijo in zdaj bulji v tisto stvar za drevesom. Saj to, kar je zagledal zdajle, vendar ni nikak človek! Samo dvoje brezovih debel je nekdo prislonil ob bukev in eno moli z zgornjim koncem izza nje. To je bil torej tisti gozdarjev obraz, ki se ga je tako prestrašil.

Starec stopi do bukve. Še zmerom se ves trese in drgeta. Drugikrat se je sam sebi smejal, če se mu je primerilo kaj sličnega. Tudi zdajle bi se mogoče, da ne bi bilo zank. Toda če pomisli nanje, mu v resnici ni do smeha. In vrh tega mu je tudi strah pregloboko segel v kosti.

Jeclu se dozdeva, da se je prebudil iz težkih in zoprnih sanj. Torej, hvala Bogu, gozdarja le ni tukaj! Toda zank ima za zmerom dovolj. Šel bo in jih vse po vrsti pobral. Res je zajec nekoliko več vreden kot polh, toda toliko strahu, kot ga je zavoljo njega prestal te minute, pa spet ne.

Šele zdaj se za silo zbere. Čudi se, ko vidi klobuk na tleh. Le kdaj mu ga je burja z glave zagnala na zemljo? Napenja pamet, pa si ne domisli, da ga je sam snel z glave in ga v strahu spustil iz rok. Toda, kje je palica? Klobuk si natakne in išče svojo grčevko. Za sabo v listju jo zapazi. Ko sega po njo, ga nenadno vrže pokonci, kot bi ga gad usekal.

Kaj je to? Mar ne zvoni nekje avemarijo? Prisluhnil je. Ni se motil. Pri fari je udarjal zvon, počasi in mogočno.

Ves zbeگان je. Zdajle bi moral v podružnici potegniti za vrvi. Mar naj teče? Saj je vendar nemogoče. Če bi bil mlad in bi drvel na vso sapo, pa bi še prišel prepozno. In ta gosti mrak. Saj je skoraj tema. Še dreves kmalu ne bo ločil.

Zdaj je obupan prav do kraja in kar sesede se v veliki nemoči. Vse mu brni po glavi. Nobene pametne misli ni več zmožen.

Sedi in bulji predse. Toda naenkrat se mu misli uredi in zdi se mu, da čuje svoj zvon. Ne moti se. V resnici čuje zvonjenje. Najbrž so ga domači pogrešili in je nekdo namesto njega stopil pod zvonik.

Jecl si oddahne. Da le doma na avemarijo niso pozabili. Zdaj je na mah ves zbran in ve, kaj mu je storiti. Kljub nastajajoči temi najde tisto zanko, ki se je na neki način tako nemogoče zadržnila. Izpod korenine jo odmota in stisne v žep. Noče, da bi mu še enkrat naredila kaj tako bridkega in mučnega kot danes.

Potlej se spusti kar povprek k ostalim trem zankam. Ne vidi slabo razhojene steze, po kateri ljudje vlačijo in nosijo suhljad do glavne poti. Listje mu šumi pod nogami in burja še zmerom vleče. Še tretjo in četrto zadrgo najde in ju spravi v žep. Zdaj bo snel še peto in domov grede še tisto, ki jo je nastavil na pregrado pod vinogradom. Ono prvo, ki jo je pustil zgoraj na poti zakrito s travo, bo šel iskat jutri. Nocoj mu je preveč od rok.

Toda pri peti zanki, ki jo je nastavil v živo mejo, tam, kjer se stikata hosta in košenica, se je začudil. Kljub temu, da je bilo že skoraj temno, je na prvi pogled videl, da je nekaj v nji. Bil je zajec. Nekaj pedi nad zemljo je obvisel. Prav slučajno je Jecl pred dobrim tednom v tem grmovju na bodičju opazil kosem zajčje dlake, ki jo je dolgohec pustil tukaj, ko se je smolil skozi njo. Potlej je včeraj na slepo srečo nastavil; no, danes je pa že uhač ostal v zadrghi.

Starec se je sklonil do zajca. Kot je za silo razločil, žival menda ni dosti trpela, zakaj žica se ji je zarezala ravno okoli vratu. Toda sunek je moral biti močan, da je zajca vrglo na onkraj grma. Sivi trup je bil dolg in pretegnjen, visel je v zraku in se je samo z zadnjo desno taco dotikal zemlje, kot je Jecl pobliže ugotovil. Samo prestrašiti se je moral precej, ko mu ni dalo več dihati, kajti oči je imel izbuljene, da se je zdelo, da bodo vsak čas padle iz jamic.

Jeclu se je zajec skoraj zasmilil, ko ga je jemal iz zanke. Prav nič mu ne bi bilo hudo, če bi zadrgo našel prazno. Toda če je uhač že enkrat tukaj, bi bil greh, če bi ga prepustil kakšni lisici. Kar v svojo ponev ga bo preselil. Bo vsaj za njegov pregoreli žep in prestani strah malo povrnjeno.

Odvezal je nahrbtnik in zmašil zajca vanj. Tudi zadrgo je pobral iz grmovja, kljub temu, da mu je bilo malo žal. Brez dvoma ta zajec ni edini, ki prihaja na pašo skozi ta vratca v meji. Sicer pa bo o priliki lahko spet poskusil svojo srečo.

Kar nekam mu je laže in bolj gotovo se je vračal proti vinogradu, kljub temu, da ga je težil zajec in je pot bolj tipal s palico, kot pa razločil. Že po nekaj minutah je stal pred zidanico, jo odklenil in prižgal svečo. Prileglo bi se mu, da bi zdajle malo posedel ob vinu, pa je bilo že pozno in se ni smel preveč muditi. In domače bi najbrž tudi skrbelo, ker jim ni nič povedal, kam gre in kdaj pride. Zato si je v dušku privoščil kake pol majolike, napolnil steklenki, ju stlačil k zajcu v nahrbtnik,

nastavil nato še nekaj požirkov, ugasnil svečo, zaklenil vrata, potlej pa kar pot pod noge.

Vino ga je ogrelo in v burji, ki je strupeno pihala, je bilo to dobro in zdravo. In zavest, da nosi na hrbtu pijačo, s katero bo zalil jutrišnjo pečenko, je bila tudi nekaj vredna. Že je hotel zaviti po stopnicah na vozno pot pod vinogradi, ko se je domislil, da ima na ogradi še šesto zanko. Kaj če tudi v njej ni kak uhač kar na lepem pozabil dihati? Prav nič si ga ne bi pomišljal pobasati v nahrbtnik. Zdaj je že mrzlo in meso se ne usmradi kar tako. Še do nedelje bo lahko počakalo.

Jecl je šel tri stopnice nazaj, potlej pa kar postrani do tiste kamnitne ograde, ki jo je še v mladih letih pomagal postaviti svojemu očetu, da zemlja ni preveč drsela iz zgornjega v dolnji vinograd, ki je bil cel seženj pod tisto pregrado. Tam se je stekala prečna pot, bilo je tudi nekaj grmovja, in vrag vedi, kaj je imelo zajce, da so se vedno tako radi podili tod mimo.

Jecl je stopil na pregrado in s palico potipal predse. Previden mora biti, kajti en sam neroden korak, pa bi zletel tja spodaj. Še na kolje se lahko do smrti nabode.

Starec tiplje in stopinje so mu negotove. Seveda, podnevi je malenkost hoditi po tej pregradi, toda zdajle, ko še grm na tri korake komaj razločiš, je vse to malo drugače. Saj najbrž ni tako temno, kot se mu zdi, samo njemu so že oči močno opešale. Toda držati se mora čisto pri kraju. Prav na rob je včeraj nastavil zadrge, tako da je lahko zajca še pod pregrado zagnalo, če se je pridrevil s tako silo kot tisti tam gori v živo mejo.

Na sredi ob velikem grmu se ustavi. Tukaj nekje mora biti zanka. Nič ne razloči. Moral bo prižgati žveplenko in pogledati, samo če mu je ne bo burja prehitro upihnila. Seže v hlačni žep, toda škatlice ni. Šele zdaj se spomni, da jo je pozabil na sodu v zidanici. Malo se jezi, išče v drugem; spet nič. Kam jo je vendar spravil? Vse žepe obrne. pa se precej potolaži, ko se spomni, da zavoljo burje najbrž itak ne bi mogel svetiti.

Zdaj se spravi na tla. Nič drugega mu ne kaže, če hoče najti zanko. Kleči na desnem kolenu in tiplje. Kamenje, odpadlo listje, resje, osat, šope suhe trave... Vse najde in dotiplje, samo zadrge ne. Morda je ta nekoliko bolj spredaj? Za dva koraka se pomakne po pregradi dalje in spet išče. Zleze onkraj grma, nato malo bolj na levo, tiplje z roko po zloženem kamenju, toda zanke ni nikjer. Potem se domisli, da jo je morda kdo pobral. Sicer pa je itak predaleč zalezal, saj je, če se vsega prav spominja, nastavil zanko na oni strani grma. Nazaj mora. Iskal pa ne bo več. Samo hlače si bo raztrgal na tem kamenju, če se bo še kaj časa plazil todile. Bo že jutri podnevi pogledal semkaj.

S težavo se spravi pokonci, si naravna nahrbtnik, se obrne in pomeri s palico pot pred seboj. No, čisto po nepotrebnem je lezel na to pregrado. Še zebsti ga je začelo povrh, kajti tista toplota, ki mu jo je dalo vino, se je v burji kar nekam porazgubila.

Počasi prestopi, ker čuti, da ni nič kaj gotov v nogah. Vino mu je najbrž nekoliko zlezlo v glavo, toda to ni nič čudnega, če pomisli, da se je dobre četrte ure z glavo naprej plazil po pregradi. Da bo le enkrat prišel s te police in da zdela potlej tistih nekaj stopnic, pa bo na varnem. Toda kakšen vrag pa je to? Nekaj mu naenkrat zadrži levo nogo. Pa menda ni zadruga? Tri sto zelenih! Jecl sune z nogo, pa ne more nikamor. No, ta je lepa! Zdaj se je ujel namesto zajca. Skoraj na smeh mu gre, ko stopi na rob pregrade in dvigne levo nogo, da bi jo oprostil zanke. Tedaj se zamaje kamen pod njim.

Jeclov smeh se je nenadno sprevrgel v grozo. Niti zavpiti ni utegnil. Kot bi odsekal, je s kamenjem vred zgrmel pod pregrado. Telebnil je na zemljo in težki nahrbtnik mu je priletel na glavo, da sta obe steklenici trdo zazvenčali. Klobuk se je zakotalil nekam po vinogradu in leva noga mu je obvisela v zraku, pripeta na zadrgo. Jeclu je zabobnelo v glavi, zazdelo se mu je, da se je naenkrat naredil dan okoli njega, da je sinilo sonce, ki pa je trenutek nato ugasnilo, ker mu je nekdo čez obraz poveznil vrečo. Čutil je, da ga neki orjak vleče za noge kvišku, da se mu je težka skala zavalila na glavo in da ga ljudje močijo z vinom. In še silno žejo je občutil v ustih, vino pa mu je kar šumelo v ušesa, curljalo preko oči in temena, toda nihče mu ni kanil niti kaplje na izsušeni jezik.

In kot je navada, da ljudje poiščejo tistega, ki se je izgubil — če je to seveda v njihovih močeh — tako so poiskali tudi Jecla. Ni bil pri zavesti, ko so ga našli, toda dihal je še. Oprostili so ga zanke in ga postavili na noge, kot se to spodobi za poštenega človeka. Slivovka, ki so mu jo vlili v usta, ga je spet spravila k zavesti. Jecl se je čudil in zijal, kot bi padel z drugega sveta. Tajiti pa le ni mogel. Kako neki, ko pa mu je iz žepa molel cel šop zank in je malo prej zadržani zajec tako lepo čepel na njegovi glavi, vrh obeh razbitih steklenic.

Gozdar mu je zajca vzel, sicer pa je zamižal na obe očesi. Jeclu je bilo prav. Še Bog, da se je vse tako izteklo!

Cel mesec po tistem je Jecl po berglah prenašal nategnjeno nogo. Pri podružnici pa ni več zvonil, kajti zavedal se je, da bolečine pač minejo, da preide lahko marsikaj, da pa se njegova sramota le ne da tako izbrisati kot kreda z mokro cunjjo.